Obrint-me

Per DavidG el dv., 17/05/2019 - 00:00

Obro els ulls i em deixo mirar per Ell. Sense vergonya, sense combatre amb la mirada: humil i agraït a l'hora. M'hi estic una estona sabent que Ell em mira com ningú ho ha fet mai. Sento l'emoció i la humitat als ulls i unes paraules del salm que faig meves: "els teus ulls em veien abans d'estar format" (sl 139[138], 16)

Tanco ara les parpelles i poso atenció en tot el que les meves oïdes poden percebre. Sento el batec de la creació, l'esforç dels homes per arribar i ser, el Seu batec i el meu esforç per la dignitat. I en el batec, en el silenci o en els sorolls també, escolto que Déu demana el seu torn doncs vol dir-me una paraula. Vol dir-me quant m'estima i per on cal seguir caminar. "La teva ma em guiarà". (sl 139[138], 10)

Però ara és el torn de les meves mans que s'obren. I amb elles s'obren tots els porus de la meva pell, de la meva sensibilitat. Aquestes mans voldrien acollir l'amor de Déu que s'expressa en una abraçada, en una brisa, en un frec, en la pressió sobre la superfície. Obro les mans i sé que no poden encabir el Seu do, voldria un faldar i no bastaria per tanta presència: "El teu saber es tan elevat que no puc abastar-lo" (sl 139[138], 6)

Les meves narius acullen el Seu perfum en tot. L'olor més discreta i transformadora m'arriba per parlar-me del Creador de totes les olors. Ell m'ha donat el do de percebre unes quantes però Ell es deixa percebre en totes. No s'imposa. S'ofereix si hi estic atent, si accepto la possibilitat. Si acullo que la meva petitesa –sorprenentment- prepara el seu do. "Es tan admirable que em supera" (sl 139[138], 6)

Finalment, la meva boca s'obra també al seu bes, a tot el que em dona vida, a tothom amb qui comparteixo vida. Subtilment. Acullo un encontre tan personal per mitja d'aquest accés, gelós de supervivència. També així em disposo i em rendeixo a qui ja és dins sense haver demanat tots els permisos perquè ja no li calen. "Déu meu, penetra els meus secret i coneix el meu cor". (sl 138[139], 24)